

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov **1/ A. B.**, bývajúcej v T., **2/ M. B.**, bývajúceho v T., **3/ F. B.**, bývajúceho v T., **4/ J. P.**, bývajúceho v T., **5/ M. P.**, bývajúceho v B., **6/ M. P.**, bývajúceho v T., **7/ L. D.**, bývajúcej v B., **8/ J. B.**, zomrelého X., naposledy bývajúceho v T., za účasti právnych nástupcov **13/ M. B.**, bývajúcej v T., **14/ M. B.**, bývajúceho v G., **15/ J. M.**, bývajúcej v T., **9/ N. B.**, zomrelého X., naposledy bývajúceho v T., za účasti právnych nástupcov **16/ F. B.**, bývajúcej v T., **10/ Ing. M. B.**, bývajúcej v B., **11/ M. J.**, bývajúcej v B., **12/ Ing. K. B.**, bývajúcej v B., proti žalovanému **K. E.T.**, so sídlom v T., zastúpeného JUDr. J. T., advokátom so sídlom v T., **o vydanie nehnuteľnosti**, vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 14 C 10/1995, na dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 9. decembra 2008, sp. zn. 9 Co 178/2008 takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovaného **o d m i e t a .**

Žalobcom 1/, 2/, 3/, 4/, 5/, 6/, 7/, 10/, 11/, 12/, 13/, 14/, 15/ a 16/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Trnava (súd prvého stupňa) rozsudkom č.k. 14 C 97/92-82 zo dňa 2. júla 1993 (v poradí prvým) uložil pôvodne žalovanému 2/ povinnosť uzatvoriť s pôvodnými žalobcami 1/ – 8/ dohodu o vydaní nehnuteľnosti zapísanej na LV X., kat. úz. T. pod parc. č. X.-dom, dvor o výmere X. m² do troch dní. Návrh voči žalovanému 1/ zamietol. Žalobcom náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd v Bratislave (odvolací súd) na odvolanie žalovaného 2/ rozsudkom zo 16. decembra 1993 sp. zn. 9 Co 358/93 rozsudok súdu prvého stupňa s poukazom na ustanovenie § 219 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

Najvyšší súd SR v dôsledku dovolania podaného žalovaným 2/ rozsudkom z 25. januára 1995 sp. zn. 1 Cdo 129/94-128 rozsudok odvolacieho súdu a rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie z dôvodu viacerých procesných pochybení. Vo svojom zrušujúcom rozhodnutí vytkol súdom predčasnosť záverov o existencii nápadne nevýhodných podmienok v čase právneho úkonu so zreteľom na okolnosti predmetného sporu. Uviedol, že súdy opomenuli skúmať, či boli splnené podmienky nápadne nevýhodných podmienok u každého pôvodného vlastníka spornej nehnuteľnosti, resp. oprávneného, prípadne u jeho právneho predchodcu a to u každého z nich osobitne. Vytkol súdom, že nevenovali pozornosť, či v predmetnej veci bol splnený predpoklad úspešnosti reštitučného nároku – vyzvať povinnú osobu na vydanie veci do šiestich mesiacov od účinnosti zákona o mimosúdnych rehabilitáciách, lebo v opačnom prípade jej nárok zaniká (§ 5 ods. 2 zákona č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách). Poukázal na to, že súdy nevykonali žiadne dokazovanie na existenciu takej výzvy, jej obsah, prípadne ďalšie relevantné skutočnosti ako aj to, že v priebehu celého konania súdy samotnú výzvu nezabezpečili. Z toho vyvodil záver, že sa nedalo zistiť, či predmetnú výzvu podali všetci žalobcovia ako pôvodní vlastníci spornej nehnuteľnosti alebo len niektorí z nich a či z dôvodu prípadného neuplatnenia nároku na vydanie veci niektorým zo spoluvlastníkov (§ 5 ods. 2 zákona č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách) neprichádzal do úvahy postup podľa ustanovenia § 34 zákona č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách. Súdom vytkol aj skutočnosť, že v priebehu celého konania si neujasnili, čo je jeho predmetom, že si nezistili okruh dedičov po nebohej predávajúcej S. B., ako aj skutočnosť, že sa opomenuli zaoberať následkom jej smrti z hľadiska ustanovenia § 3 ods. 2 zákona č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách. Uviedol, že napriek skutočnosti, že žalobcovia sa návrhom domáhali, aby žalovaným bola uložená povinnosť uzavrieť s nimi dohodu o vydaní sporných nehnuteľností, súdy netrvali na doplnení návrhu o presné znenie navrhovanej dohody, ktoré by bolo obsiahnuté aj vo výroku súdneho rozhodnutia, prípadne, ktoré by tvorilo jeho súčasť, ako to vyžaduje ustanovenie § 161 ods. 3 O.s.p. Uviedol, že právny názor vyslovený v tomto rozsudku je pre súd, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, záväzný (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Následne Okresný súd Trnava rozhodol ďalšími rozsudkami č.k. 14 C 10/95-216 z 21. júna 1996 a rozsudkom č.k. 14 C 10/95-285 z 18. decembra 1998. Oba tieto rozsudky boli krajským súdom v dôsledku odvolaní zrušené, naposledy rozsudkom Krajského súdu

Trnava č.k. 6 Co 323/99-310 z 24. novembra 1999. Odvolací súd v obidvoch prípadoch zrušil rozsudky súdu prvého stupňa z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu veci a potreby jeho doplnenia vykonaním dokazovania súdom prvého stupňa.

Okresný súd Trnava rozsudkom z 28. marca 2008 č.k. 14 C 10/1995-592 (v poradí štvrtým), po zmene petitu na základe uznesenia č.k. 14 C 10/1995-441 zo dňa 25. mája 2007, uložil žalovanému povinnosť vydať nehnuteľnosti zapísané na LV č. X. v katastrálnom území T., a to konkrétne pozemok, parcela č. X., zastavané plochy a nádvoria vo výmere X. m², a budovu súp. č. X. na parcele č. X., a to žalobkyni 1/ v podiele X., žalobcovi 2/ v podiele X., žalobcovi 3/ v podiele X., žalobcovi 4/ v podiele X., žalobcovi 5/ v podiele X., žalobcovi 6/ v podiele X., žalobkyni 7/ v podiele X., žalobkyni 10/ v podiele X., žalobkyni 11/ v podiele X., žalobkyni 12/ v podiele X., žalobkyni 13/ v podiele X., žalobcovi 14/ v podiele X., žalobkyni 15/ v podiele X. a žalobkyni 16/ v podiele X.. O náhrade trov konania rozhodol tak, že o nich súd rozhodne samostatným rozhodnutím. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že na základe vykonaného dokazovania mal preukázané, že návrhom zo dňa 30. marca 1992 sa vydania nehnuteľnosti v zmysle ustanovenia § 5 ods. 4 zákona č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách pôvodne domáhali oprávnené osoby. Išlo o predávajúcich, ktorí uzavreli kúpnu zmluvu v rozhodnom období, na základe ktorej nehnuteľnosť previedli na štát. V priebehu konania oprávnené osoby zomreli a súd ďalej konal, ako so žalobcami s dedičmi týchto zomrelých oprávnených osôb. Ďalej mal objasnené, kto je povinnou osobou. V konaní mal za preukázané predložením plnej moci, že oprávnené osoby M. P., N. B., L. D., MUDr. S. J., J. B. a Ing. M. B. splnomocnili M. B., aby aj v ich mene žiadal o vydanie nehnuteľnosti v T. v zmysle zákona č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách. M. B. potom viacerými žiadosťami adresovanými tak spoločnosti R. – S., ako aj Mestskému úradu T. a Okresnému úradu T., žiadal o vydanie nehnuteľnosti aj v mene ostatných podielových spoluvlastníkov. Žiadosti podával v zákonom stanovenej lehote, a to ešte k 25. marcu 1991 pred účinnosťou zákona č. 87/1991 Zb., ktorú je potrebné považovať za výzvu podanú včas aj podľa podmienok ustanovených zákonom č. 87/1991 Zb. Túto žiadosť adresoval Mestskému úradu T. 28. marca 1991. Mestský úrad T. žiadosť postúpil K.E.T. v T. v júni 1991, čo je zrejme aj z ich písomnej odpovede zo dňa 19. júna 1991, ktorou oznámili M. B., že jeho žiadosť o vydanie nehnuteľnosti postúpili K.E.T., ako povinnej osobe v zmysle § 4 ods. 1 zákona č. 87/1991 Zb., ktorá ku dňu účinnosti tohto zákona vec mala v držbe. Urgenciu tejto žiadosti podal M. B. opäť dňa 21. júna 1991, a aj túto urgenciu Mestský úrad T. postúpil K.E.T., sprievodným listom zo dňa 9. júla 1991. Potvrdenie týchto skutočností bolo súdu

preukázané aj listom odosielateľa R. S.; hospodárske zariadenie, H., ktorý M. B. oznamuje prijatie jeho žiadosti od Mestského úradu T. dňa 21. júna 1991, ako aj prijatie urgencie žiadosti o vrátenie nehnuteľnosti prostredníctvom Mestského úradu v T. dňa 11. júla 1991. M. B. podal žiadosť aj na Okresný úrad T., ktorý mu takisto písomne dňa 8. augusta 1991 oznámil, že jeho žiadosť bola Mestským úradom v T. odstúpená dňa 19. júna 1991 na priame vybavenie organizácii K.E.T., ktorá je vlastníkom budovy. Aj z tohto písomného podania mal súd preukázané, že žiadosť o vydanie nehnuteľnosti, podaná M. B. ako splnomocneným zástupcom ostatných spoluvlastníkov, bola podaná v prekluzívnej lehote stanovenej zákonom, a aj keď ju nepodal priamo povinnej osobe, tejto osobe žiadosti boli postúpené na priame vybavenie, v júni 1991, teda ešte stále v lehote. Týmto súd považoval v danej veci podanie výzvy na vydanie nehnuteľnosti M. B., za výzvu podanú oprávnenými osobami povinnej osobe, a za podanú včas, teda v prekluzívnej lehote do šiestich mesiacov odo dňa účinnosti zákona č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách dňa 1. apríla 1991. Podľa názoru súdu na účinnom a včasnom podaní výzvy na vydanie nehnuteľnosti nemení nič ani skutočnosť, či bola alebo nie k výzve priložená plná moc, udelená M. B. ostatnými spoluvlastníkmi. Túto povinnosť neukladá ani samotný zákon č. 87/1991 Zb., a teda s nesplnením tejto povinnosti nespája žiadnu neplatnosť doručenej výzvy. Pokiaľ ide o nápadne nevýhodné podmienky, tieto súd videl v kúpnej cene, za ktorú predávajúci nehnuteľnosť predali, a ktorá aj po mimoriadnom zvýšení v prípade niektorých spoluvlastníkov bola nízka, pokiaľ ide o cenu za nehnuteľnosť takého rozsahu. Žalobcovia preukázali, že už v roku 1972 mali ponuku nehnuteľnosť predat' za kúpnu cenu 354 441,-- Kčs, ktorú aj využili a kúpnu zmluvu podpísali. Kúpna cena bola v tomto prípade určená znalcom, ktorý vychádzal z vtedy platnej vyhlášky č. 47/1969 Zb. Napriek tomu, že aj znalec pri uzatváraní kúpnej zmluvy v roku 1984 vychádzal z tejto vyhlášky, určil cenu len na sumu 78 635,60 Kčs, čo bolo niekoľkokrát nižšie ako kúpna cena dohodnutá v roku 1972. Znaleckým posudkom však nebola ocenená celá nehnuteľnosť, keď neboli ohodnotené aj prevádzky mäsiarstva a pekárstva, ako ani zariadenia prevádzok, ktoré sa v nehnuteľnosti nachádzali. Nápadne nevýhodné podmienky pri uzatváraní zmluvy boli teda na strane každého z predávajúcich a spočívali v nízkej kúpnej cene, za ktorú boli nútení nehnuteľnosť predat', napriek tomu, že keby sa uskutočnil predaj v roku 1972, predajom by získali omnoho väčší zisk. Nápadne nevýhodné podmienky však spočívali aj v tom, že predajom nehnuteľnosti podieloví spoluvlastníci prišli o zdroj príjmu z nájomných zmlúv. V konaní mal súd preukázané, že prakticky až do doby uzavretia kúpnej zmluvy, boli prevádzky na prízemí v nájme, z čoho bol dosahovaný príjem, ktorý stačil nielen na platenie domovej dane, ale aj na udržiavanie stavu nehnuteľnosti. Z nájomných zmlúv

mali osôh nielen N. B. a S. B. ktorí v dome bývali, ale aj ostatní spoluvlastníci, keď nájomné sa platilo podľa vyjadrenia žalobcov na ich spoločný účet a opravami sa zhodnocovala ich spoločná nehnuteľnosť. Predchodcovia žalobcov teda uzavretím takejto zmluvy navždy stratili hodnotnú nehnuteľnosť pre seba a svoju rodinu. U N. B. súd videl nápadne nevýhodné podmienky aj v tom, že predajom nehnuteľnosti prišiel o byt, musel opustiť dom, kde býval od narodenia, za čo síce mu bol poskytnutý náhradný byt, za ktorý ale platil nájomné vo výške 900,-- Kčs mesačne, čo v pôvodnom byte nemusel. S. B. sa taktiež musela vystaňovať z bytu, za ktorý ale náhradný byt nedostala. Pokiaľ ide o MUDr. S. J., Ing. M. B. a M. B., títo zmluvu podpísali aj z dôvodu, aby nemali postihy v zamestnaní. Vychádzajúc z vykonaného dokazovania súd prvého stupňa dospel k záveru, že v danom prípade ide o vec, ktorá prešla na štát spôsobom predpokladajúcim jej vydanie a že v danej veci nie sú dané skutočnosti, ktoré vydanie veci vylučujú. O náhrade trov konania rozhodol tak, že o týchto rozhodne v zmysle § 151 ods. 3 O.s.p. samostatným rozhodnutím.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 9. decembra 2008 č.k. 9 Co 178/2008 rozsudok súdu prvého stupňa po odvolaní zo strany žalovaného s poukazom na ustanovenie § 219 O.s.p. ako vecne správny potvrdil. Mal za to, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu potrebnom na rozhodnutie vo veci, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Považoval rozhodnutie súdu prvého stupňa za vecne správne, nakoľko mal správne určený okruh účastníkov konania na strane žalobcov, ktorými boli oprávnené osoby a dedičia po zomrelých oprávnených osobách, kto je povinnou osobou, mal preukázané včasné podanie výzvy na vydanie nehnuteľnosti a tiež skutočnosť, že ide o vec, ktorá prešla na štát spôsobom predpokladajúcim jej vydanie a že v danej veci nie sú dané skutočnosti, ktoré by vydanie veci vylučovali.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný, ktorý navrhol napadnuté rozhodnutie uznesením dovolacieho súdu zmeniť v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia tak, že návrh žalobcov sa v celom rozsahu zamieta. Ako dôvod dovolania uviedol skutočnosť, že odvolací súd, ako aj súd prvého stupňa sa odchyľili od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci a to konkrétne v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25. januára 1995 sp. zn. 1 Cdo 129/1994. Namietal, že ako prvostupňový súd, tak aj odvolací súd, nevzali do úvahy názor dovolacieho súdu skúmať, či nápadne nevýhodné podmienky boli splnené u každého pôvodného vlastníka spornej

nehnutelnosti resp. oprávneného (§ 3 ods. 1 zákona č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách), prípadne jeho právneho predchodcu (§ 3 ods. 2 zákona č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách) a u každého z nich ich osobitne nevyhodnotili. V dovolaní ďalej namietal, že odvolací súd v zhode so súdom prvého stupňa sa odchyľili od právneho názoru dovolacieho súdu aj vo veci preukazovania splnenia hmotnoprávnych podmienok, najmä s poukazom na ustanovenie § 5 ods. 2 a 4 zákona č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách. Pokladal za nesúlad so zákonom a právnym názorom dovolacieho súdu v rozpore s ustanovením § 5 ods. 4 zákona č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách, že žalobcovia si uplatňujú svoje nároky po uplynutí prekluzívnej lehoty a to v dňoch 30. apríla 1992 a 3. júla 1992 zmenami podaní na súd.

Žalobcovia sa k dovolaniu nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), ktorý je zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). V zmysle § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak konanie, v ktorom bolo rozhodnutie vydané, je postihnuté niektorou zo závažných, v ňom vymenovaných procesných väd (nedostatok právomoci súdu, spôsobilosť účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, zákonom predpísaného spôsobu začatia konania, prekážku veci právoplatne rozhodutej alebo už prv začatého konania, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Žiadna z vymenovaných procesných väd nie je v dovolaní namietaná a nezistil ju ani dovolací súd. Dovolanie žalovaného preto podľa § 237 O.s.p. prípustné nie je.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. Pokiaľ rozhodol v tejto procesnej forme, je dovolanie proti nemu prípustné, ak smeruje proti rozsudku, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu

vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), alebo proti rozsudku, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Dovolací súd dospel k záveru, že dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 1 a 3 O.s.p., pretože nejde o zmeňujúci, ale potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že je dovolanie proti nemu prípustné.

Zostávalo posúdiť, či dovolanie nie je prípustné podľa § 238 ods. 2 O.s.p. Uvedené ustanovenie podmieňuje prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Rozhodujúcou skutočnosťou v tomto prípade je to, že dovolací súd už v prejednávanej veci vyslovil právny názor vo svojom zrušujúcom rozhodnutí a odvolací súd sa od neho odchýlil vo svojom novom rozhodnutí.

Z ustanovenia § 243d ods. 1 O.s.p. vyplýva pre súd nižšieho stupňa, povinnosť vychádzať zo záväzného právneho názoru dovolacieho súdu, ktorý je jedine a výhradne určujúci pre rozhodnutie vo veci samej. Pri zrušení rozhodnutia odvolacieho súdu alebo aj rozhodnutia súdu prvého stupňa dovolacím súdom, koná odvolací súd alebo prvostupňový súd ďalej. Aby právne závery dovolacieho súdu boli súdmi nižších stupňov rešpektované, zákon stanovuje, že právny názor dovolacieho súdu vyslovený v jeho zrušujúcom rozhodnutí je pre ne záväzný. Súdmi nižších stupňov sú viazané vysloveným právnym názorom dovolacieho súdu pri posudzovaní otázok hmotného práva aj procesného práva. Táto viazanosť nižších súdov právnym názorom dovolacieho súdu platí však len za predpokladu, že sa po zrušení napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu alebo súdu prvého stupňa skutkový základ veci nezmenil natoľko, že je už vylúčená aplikácia právneho názoru dovolacieho súdu na nový skutkový základ. Táto procesná situácia ale nastáva výhradne vtedy, ak dovolací súd vysloví svoj právny názor (v zrušujúcom rozhodnutí) ako kategorický právny pokyn (napr. ktorý právny predpis má byť aplikovaný a ako konkrétne ho treba interpretovať). Z tohto hľadiska za záväzný právny názor v zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. nemožno považovať pokyny dovolacieho súdu na ďalší postup súdov po procesnej stránke (napr. na doplnenie dokazovania za účelom zistenia skutkového stavu), ale ani dovolacím súdom vyslovené úvahy

inej než procesnej povahy, ktoré mali slúžiť len ako odporúčanie, návod alebo námet na ďalšie zameranie pozornosti súdu prvého stupňa bez kategorického právneho pokynu, či bezpodmienečného právneho príkazu, ako treba vec rozhodnúť. V tomto prípade nie je daná prípustnosť dovolania spočívajúca v nerešpektovaní právneho názoru dovolacieho súdu (§ 238 ods. 2 O.s.p.).

V posudzovanej veci Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom z 25. januára 1995 sp. zn. 1 Cdo 129/94 zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 16. decembra 1993, č.k. 9 Co 358/93-100 ako aj rozsudok Okresného súdu v Trnave z 2. júla 1993, č.k. 14 C 97/92-82 a vec vrátil Okresnému súdu v Trnave na ďalšie konanie. Svoje zrušujúce rozhodnutie odôvodnil tým, že sudy nižších stupňov nezistili dostatočne všetky rozhodujúce skutočnosti, predčasne posúdili existenciu nápadne nevýhodných podmienok v čase právneho úkonu so zreteľom na okolnosti predmetného sporu, opomenuli skúmať, či boli splnené u každého spoluvlastníka spornej nehnuteľnosti, resp. oprávneného (§ 3 ods. 1 zákona), prípadne u jeho právneho predchodcu (§ 3 ods. 2 zákona) a u každého z nich ich osobitne nevyhodnotili, nevenovali pozornosť, či v predmetnej veci bol splnený predpoklad úspešnosti reštitučného nároku na súde, nevykonali žiadne dokazovanie na existenciu výzvy, obsah, prípadne ďalšie relevantné skutočnosti a samotnú výzvu v priebehu celého konania nezadovážili, v priebehu konania si neujasnili, čo je predmetom sporu, nezaoberali sa otázkou, prečo v konaní vystupuje sedem žalobcov, hoci zo zmluvy uzavretej 15. júna 1984 vyplýva, že predávajúcich bolo osem, z ktorých každý predával ideálny podiel v X.-ine, napriek skutočnosti, že žalobcovia sa návrhom domáhali, aby žalovaným, bola uložená povinnosť uzavrieť s nimi dohodu o vydaní sporných nehnuteľností, sudy netrvali na doplnení návrhu o presné znenie navrhovanej dohody, ktoré by bolo obsiahnuté aj vo výroku súdneho rozhodnutia, prípadne, ktoré by tvorilo jeho súčasť. Odvolaciemu súdu tiež vytkol, že pochybil v tom, že jeho potvrdzujúci výrok sa vzťahuje na celý rozsudok súdu prvého stupňa, hoci žalobcovia nepodali odvolanie proti tej jeho časti, ktorou voči žalovanému 1/ návrh zamietol. V zmysle vyššie uvedeného výkladu, teda dovolací súd nezaujal vo veci záväzný právny názor. Prípustnosť dovolania žalovaného preto z § 238 ods. 2 O.s.p. nemožno vyvodiť.

Žalovaný v dovolaní ďalej namieta, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu

pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia žalovaného boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), žalovaným vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., a iné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 4 O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní nebol žalovaný úspešný a právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo žalobcom (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal žalobcom náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nepodali návrh na uloženie povinnosti nahradiť im trovy dovolacieho konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 14. januára 2010

JUDr. Vladimír M a g u r a, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová

